

pevnost

edice

Petr
Heteša

Mrtvá zóna

Cybrain

III.

Petr Heteša

MRTVÁ ZÓNA

Petr Heteša

MRTVÁ ZÓNA

CYBRAIN III.

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Petr Heteša, 2010

Cover © Karel Zeman & Lukáš Tuma, 2010

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2010

ISBN 978-80-7425-049-1

I. KONTAKT

1.

Pestrobarevné podzimní listí se kolem mě vznášelo ve větru jako nějací ranění ptáci, z nichž někteří dopadali až na zem a někteří se usadili na kamenných náhrobcích. Carlingtonský hřbitov byl rozsáhlejší, než jsem si původně představoval, a vzhledem k tomu, že jsem vůbec netušil, kde bych měl hledat, byl jsem nucen ho projít téměř celý. Ovšem vzhledem k zákonitostem tohoto světa mě to mohlo napadnout hned, že na něj přijdu až úplně nakonec. Měl jsem se hned na začátku obrátit a začít z opačného konce. Měl jsem ten zákon schválnosti prostě přelstít. Vykročit, předstírat, že míním začít tady, a pak se najednou obrátit a začít z druhého konce.

Miakayla Szabovská měla společný náhrobek se svým manželem a dcerou, tedy dvěma lidmi, díky kterým se nakonec ocitla v Cybrainu. Zatímco díky mně se pak už z něj nikdy nedostala. Všichni strůjci jejího osudu tedy teď byli na jednom místě, i když dva z nich již nepochybně důkladně zetleli.

Mrzelo mě, že na tom náhrobku nemá aspoň fotku. Nedo-vedl jsem si ji vůbec představit. Vlastně jsem ji nikdy mimo Cybrain neviděl. Nikdy jsme se v reálném světě nesetkali a nikdy předtím jsme vlastně o sobě nevěděli. A přitom jsme byli možná po celou tu dobu v jedné místnosti, vzdáleni od sebe pouhých pět metrů, napojeni na infúze nejružnějších sajrajtů, které nás udržovaly při životě, zatímco naše mozky zápolily v Cybrainu s celým světem.

V tom cybrainovském podzemí měla rudé vlasy, skoro až do oranžova, postavu hlavní hrdinky z Tomb Rider, dlouhé řasy a sebevědomý pohled. Přitom ve skutečnosti to mohla být velmi subtilní a plachá žena. V každém případě byla velmi chytrá. V tom skutečném světě přednášela na matematicko-fyzikální fakultě. Aspoň to tvrdila. V každém případě v Cybrainu se stala na čtvrt roku nedílnou součástí mého kybernetického života, a jestli se někdo zasloužil o to, že jsem neskončil v popravčí místnosti federálního vězení ve Wisconsinu, byla to právě ona. Díky ní se mi podařilo rozkrýt to obludné spiknutí, na jehož konci byl obrovský balík peněz pro ty na jedné straně a smrt pro mě na straně druhé. Jestliže žiji, je to její zásluha. A jestli je ona mrtvá, je to vlastně částečně moje vina.

Je to už čtrnáct měsíců a teprve teď mě napadlo sednout do auta a jet těch čtyři sta mil až sem. Vlastně jsem vůbec nechápal, proč mě to nenapadlo hned tehdy, když bylo po všem a sundali mi elektrody z hlavy a vykopali z toho sarkofágu hluboko pod pískem Nevadské pouště. Jak to, že jsem tu ještě nebyl, sakra? Asi to bylo tím, že jsem chtěl na všechno zapomenout, že jsem to chtěl všechno vymazat ze své paměti, jako by to snad nikdy nebylo.

Zástupci Cybrainu mi sice nabízeli, že mi všechno, co se tam stalo, vymažou z paměti, ale to jsem odmítl. Odmítl jsem jakékoliv další zásahy do svého mozku, odmítl jsem se na ně znova připojit a slíbil si, že už mě nikdo k ničemu podobnému nedonutí.

Takže jsem tam stál v tom poletujícím listí a zíral na ta písmena vytesaná v mramorovém náhrobku.

Miakayla Szabowská.

Tak ona se skutečně jmenovala Miakayla. Nevěřil jsem jí

to. Myslel jsem, že si to jméno vybrala pro Cybrain. A teď to měla na náhrobku.

Nevěděl jsem, proč jsem tu až doteď nebyl, ale dobře jsem věděl, proč jsem tu právě teď. Proč tu teď okouním v podzimním listí nad kusem šutru s několika písmeny. Je to jenom díky těm pitomcům z Cybrainu, kteří měli tu drzost, že mě po čtrnácti měsících opět navštívili, a dokonce měli tu drzost mi učinit nabídku, jestli bych se tam nechtěl podívat zpátky. Debilové.

Najednou se mi to všechno vrátilo. Fragментy upírských kyborgů požírající vše živé, utržené končetiny Katalyn a její opancéřovaná hlava s obrovskými šrouby v zátylku, obří nenasytné stroje stravující softwarové řetězce (kterými jsme koneckonců byli i my), krvelační vlci s hřebíky místo srsti, které vystřelovali proti všemu živému, detail vodovodní trubky zabořené hluboko v břicho toho dobráka Matlocka, kterou jsme do něj lili jakýsi Toxycoin či co, antivirové klece v tekutých píscích, do kterých nás stahovaly štětinaté chobotnice, genetický alchymista Robinson, který dokázal stvořit z nejrůznějších biologicko-kybernetických zbytků organismus, jaký jsme v životě neviděli. Bezpečnostní hlídka vybavené kamerovým systémem a s neomylnou přesností střelby, velryby se zuby jako sloní kly plnými jedu, netopýři velikosti labutí s drápy jako břitvy, inteligentní mech, jehož řeči jsme vůbec nerozuměli, Kočička Pejsková v roli Matky Terezy (s tělem tygra a hlavou vlka), Chang se svými zelenými utrejchy, které nás vždycy dokázaly znova postavit na nohy. Uhlazený Bellini se svými skvělými zbraňovými systémy a v neposlední řadě ten hlupák Kersham, se kterým jsem si chtěl vyřídit účty jako s posledním, a dopadlo to tak, jak to dopadlo. Mi-

akayla Szabowská má náhrobek na carlingtonském hřbitově, zatímco já žiji.

2.

Přišli dva a představili se jako John Enberg a Roland Cowley. Nebyli staří. Něco kolem třicítky, ohození ve skvělém kvádru od Armaniho, vázanky jako z metalického kovu (napadlo mě zprvu, jestli to nejsou zástupci nějaké automobilky), bílé košile se zlatými manžetovými knoflíčky. Posadil jsem je ve svém prostorném obývacím pokoji, jehož celou jednu stěnu zabírala obří plazmová obrazovka a tu druhou prosklená stěna vedoucí na velkou terasu, ze které byla z toho osmého patra vidět půlka Baltimore.

„Hm, je vidět, že jste ty naše peníze využil docela účelně, pane Honbergu,“ řekl ten, co se představil jako Enberg, když se rozhlédl po bytě.

A já byl doma. Ne tedy jenom v tom svém bytě, ale i co se týká původu mých návštěvníků.

Cybrain.

Jasně, dostal jsem od Cybrainu odškodnění. Z jejich pohledu obrovské. Z toho mého směšné. Jenže oni to pochopit nikdy nedokázali, protože ani nemohli. Oni tam totiž nikdy nebyli, oni si jenom seděli v těch svých futuristických kancelářích nad městem s notebookem na stole a hráli si nanejvýš počítačové hry. Oni realitu Cybrainu nikdy nezažili a tomu, kdo tam nikdy nebyl, nemělo ani cenu ji vysvětlovat, protože to prostě pochopit stejně nešlo.

„Vy jste z Cybrainu?“ zeptal jsem se a šel k baru.

„Přesně tak,“ odpověděl jeden z nich.

Nebylo co řešit.

Otevřel jsem horní skříňku, a když jsem se otočil, měl

jsem v ruce obrovskou armádní pistoli Steyr se zásobníkem na čtrnáct nábojů plus jedním v nábojové komoře. Namířil jsem tomu, co se představil jako Enberg, přímo na hlavu.

Jejich vyděšené oči se rozšířily do dvojnásobných rozměrů. Pro mne to byli vlastně ještě kluci. A realitu poznali skutečně jenom ze svých luxusních firemních kanceláří, ze kterých se přesouvali maximálně tak do luxusních restaurací a poté do luxusních bytů za neméně luxusními manželkami. A já měl za sebou dvě věci, které už mi nikdo neodpáře. Irák a Cybrain. A oni to pochopitelně věděli. Museli to vědět. Museli vědět, že ten můj svět je jiný a oproti tomu jejich tak trošku vyšinutý. V tuto chvíli pak totálně vyšinutý.

Cowley zvedl vyděšeně ruce. Bylo evidentní, že jim jejich nadřízení před touto misí zapomněli říct, co všechno ve mně může to jedno pitomé slovo Cybrain vyvolat.

„Ježíšmarjá, nevím, co chcete udělat, ale ať je to cokoliv, tak to nedělejte.“

„Vypadněte,“ řekl jsem jenom.

Oba dva jako na povel vstali. Nebyli to žádní hrdinové. Asi se ještě nikdy nedívali do hlavně devítimilimetrového revolveru, který drží v ruce nevypočitatelný šílenec.

„Nechcete si vyslechnout aspoň naši velkorysou nabídku?“ zkoušel to ještě Enberg.

„Nepotřebuju ji slyšet. Zním ji. Přišli jste se zeptat, jestli se náhodou nechci vrátit do Cybrainu.“

Oba se po sobě podívali. Potom Cowley řekl:

„Ale nevíte za kolik.“

„Život těžko oceníte. A tam jde o život, pokud to nevíte. Což bych se docela divil. Je to vaše dítě. Musíte ho znát.“

„Teď možná dementní. Ale díky vám by tomu tak nemuselo být napořád.“

„Jděte do prdele.“

Otočili se ke dveřím.

„Kolik?“ zeptal jsem se, když Enberg sahal po klice.

Otočili se zpátky.

„Půl milionu dolarů.“

„Debilové.“

3.

Tři dny nato jsem pak sedl do auta a jel na carlingtonský hřbitov položit na hrob Miakayly Szabowské květiny. Jel jsem čtyři sta mil s kyticí povadlých růží na zadním sedadle, jenom abych sám sebe přesvědčil, že Miakaylina smrt nebyla zbytečná. Ale tak moc jsem si tím zase jist nebyl. Zkurvený svět.

4.

Deset dní poté mi zavolala nějaká holka se středoškolským hlasem plným tepla a sedmikrásek a sdělila mi, že by se mnou rád mluvil inženýr Truman. Zeptal jsem se jí, proč mi teda nezavolá, načež ona odvětila, že mi zrovna volá.

“V tom případě máte, pane inženýre, velice dívčí hlas.“ řekl jsem do telefonu a na druhé straně bylo chvíli ticho a pak se ozvalo:

„Já jsem Miriam ze sekretariátu pana Trumana, pane Honbergu.“

„Aha,“ řekl jsem nechápavě a čekal na další vývoj toho našeho dialogu.

„Takže mohu ho přepojit?“

„Hořím nedočkavostí,“ řekl jsem a v telefonu to začalo chřestit, jako když přepojuje někam do středověkého sklepa.

„Truman, dobrý den pane Honbergu.“

„Dobrý den pane Trumane. Jestli se jedná o pojistku, vysavače nebo loketní opěrky do auta, nic z toho nepotřebuji.“

„Prosím?“

„Vy nejste od pojišťovny?“

„Tady je Truman z Cybrainu, pane Honbergu.“

„Aha.“

„Miriam vám to neřekla?“

„Nezmínila se ani slovem. Možná ještě neměla ranní kávu.“

„Měla už dvě.“

„Možná pro správný rozjezd potřebuje tři.“

„Nechme těch keců. Uvítal bych schůzku s vámi.“

„Pojišťováký aspoň vyslechnu. Cybrain rovnou pokládám.“

„Počkejte, počkejte sakra. Je to všechno jinak.“

„Skutečně? Že by správní rada odhlasovala zvýšení mého odškodného?“

„Stačí mi hodina vašeho času. A jestli ji chcete zaplatit, dostanete ji zaplacenou.“

„Jo? A z čeho? Podle toho, co průběžně čtu v tisku, tak se Cybrain nadobro položil.“

„Máme ještě nějaké fondy stranou.“

„Aha. Ale stejně si myslím, že jakákoliv schůzka je zcela bezpředmětná. Vaším hochům jsem to zcela srozumitelně a názorně vysvětlil. Aspoň si myslím.“

„Myslíte špatně. Moc jste jim toho nevysvětlil. Nebo spíše oni vám toho moc nevysvětlili. Ale nemá cenu takhle kafrat po telefonu. Opravdu mi nedáte ani tu hodinu?“

Zamyslel jsem se. Pak jsem řekl:

„Dnes večer U Velblouda, na rohu dvacáté druhé.“
„Budu tam v osm hodin. Vyhovuje?“
„Snad.“

5.

Inženýru Trumanovi mohlo být tak plus mínus čtyřicet. Krátké světlé, ale husté vlasy, světlé obočí a stejně světlou košili s modrou vzorovanou vázankou. Mohutná postava. Tedy mohutná spíše do šířky než do výšky. Takový ten typický dobrácký tlustoch s tlapama zakončenýma tlustými neforemnými prsty.

„Nejde nám o byznys. Kluci vám nestačili říct, že vlastně vůbec nejde o Cybrain jako takový.“ řekl a snažil se uchopit šálek s kávou, ale to ouško bylo příliš malinkaté na ty jeho obří pudingové prsty, takže s tím měl velké problémy.

Bar U Velblouda byl téměř poloprázdný, což nám vyhovovalo.

„Ne? A o co potom?“ zeptal jsem se.

„O ty lidi, co zůstali připojení, a co jsou zatím ještě relativně v pořádku, a co by bylo možné zachránit.“

„Příbuzným těch, co nepřežili, jste vyplatili odškodné. Těm, co přežili a stali se z nich nemohoucí ochrnutí dementi, těm platíte pořád. A pak tam máte ještě několik dalších, o kterých si myslíte, že by je bylo možné zachránit?“

„Přesně tak.“

„Kolik jich je?“

„Osm.“

„To není moc hezký výsledek, z osmdesáti.“

„Po tom totálním kolapsu systému se Cybrain skutečně položil, jak jste sám říkal. Nemá na další vyplacení odškodného. Bylo by lepší je zachránit, protože pokud se tak ne-

stane, tak jejich pozůstalí stejně už nic nedostanou. Je to čistý krach, pane Honbergu. Nejen kvůli výplatám obrovského odškodného, ale také kvůli těm za zrušené smlouvy. Nebylo jich málo a byly to částky, které si ani nedovedete představit. Celý ten byznys se prostě položil.“

„To je ale váš problém. Ostatně ke mně se Cybrain také nezachoval zrovna pěkně.“

„Co se stalo, stalo se. To už nevrátíme. Pojdme se bavit o tom, co je teď.“

„Já vám nepomůžu. Už z principu. To prostě nejde.“

„Stačí vyvést ty lidi, tedy ty, co stále ještě žijí a leží připojení v našem vědeckém centru v Nevadské poušti. Vyvést je do eliminační zóny. Vy víte stejně dobře jako já, že bez rizika poškození mozku je prostě odpojit ze systému nemůžeme. Nevíme, v kolika jsou zrovna softwarových interakcí, jak dalece jsou zapojeni do systému, co tam dělají.“

„Čekají na prince.“

„A rozhodně už nemíníme riskovat jejich životy. Už nám ani nejde tak o to, že by mohl zkolabovat celý systém, který už stejně zkolaboval. Teď nám už jde opravdu jenom o to dostat lidi do zóny, ve které je bude možné bez rizika odpojit. A vy se tam vyznáte.“

„Jste se asi zbláznil, ne? Je vidět, že o tom, jak to tam uvnitř vypadá, nevíte skoro nic. Nikdy jste tam nebyl.“

„To je pravda. Znímám to jenom ze simulací a sám jsem znova prostudoval celý ten systém.“

„Z monitoru vašeho počítače. Ale vevnitř je to úplně jiné, věřte mi. Nebýt Miakayly, Katalyn a Matlocka, kteří tam byli se mnou a kteří už bohužel nežijí, tak bych tam sám nebyl schopen udělat ani krok.“

„Katalyn a Matlock byli jenom software, pane Honbergu.“

„Díky za zprávu. Ale tam to byli mí přátelé. Víte hovno o Cybrainu.“

„Byl jsem šéfem vývoje, takže něco o něm přece jenom vím,“ řekl trochu uraženě.

„Takže tu zručnost jste vymyslel vy?“

„Vymyslel to tým specialistů na software a umělou inteligenci. Byli v něm technici i biologové. Já osobně jsem nevymýšlel nic, ale šéfoval jsem tomu vývoji. Proto mám i osobní zájem dostat těch osm lidí ze systému.“

„Ale těch dvaasedmdesát nebo kolik, co se z něj už nedostalo, vás netrápí.“

„Ale trápí, to víte, že trápí. Ovšem smlouvu podepsali dobrovolně.“

„Na rozdíl ode mě.“

„Oživováním minulých křivd nic nevyřešíme, pane Honbergu. Pojdme řešit problémy, které ještě můžeme ovlivnit, a ne ty, které jsou provždy už nevratitelné a tím pádem i neřešitelné.“

Napil jsem se perlivé vody, potom položil sklenici zpět na stůl a řekl:

„Vaše teorie, že bych se tam mohl vrátit a něco tam dokázat, je úplně mimo, pane inženýre. Nevyznal jsem se tam, ani když byl Cybrain v pořádku, natož teď, kdy celý systém zkolaboval. Co se tam teď vůbec děje? Ví to vůbec někdo? A skutečně si myslíte, že je tam ještě něco funkčního?“

„Po tom všem byl samozřejmě celý systém odpojen od všech vstupů a výstupů datových sítí, takže žádné spojení s vnitřkem skutečně neexistuje. Ovšem podle našich studií,

průzkumů a nejrůznějších simulací ten systém není mrtvý. Žije vlastním životem.“

„Myslíte?“

„Podle aktivity mozků těch osmi stále připojených lidí určitě.“

„Nedovedu si to vůbec představit.“

„Je pravda, že nikdo neví, co ta exploze způsobila a jak velká ta destrukční síla byla. Jaké části jsou poškozeny a co přežilo relativně v pořádku. Možná je tam jenom nějaká maličkost, nějaká blbost, která to všechno blokuje. Něco, co možná ani nestojí za řeč a čemu stačí velmi málo, aby to bylo odstraněno.“

„Myslíte?“

„Podívejte, je to takhle. Ten systém měl úžasné adaptabilní vlastnosti, byl několikanásobně jištěn proti podobným haváriím či kolapsům. Měl úžasné samoopravné a samočisticí vlastnosti, samoregulační prostředky. Ať se tam stalo cokoli, měl se ten systém vzpamatovat a začít pracovat na vlastní revitalizaci.“

„To se ale asi nestalo.“

„No právě. Nestalo, což si nikdo nedovede vysvětlit. Takže s největší pravděpodobností je tam něco, co tomu brání, co eliminovalo všechny ty jeho funkce zabezpečující vlastní přežití a vlastní opravy. Něco, co ho bojkotuje, i když motiv nám zatím není vůbec jasný. Ale musí to být něco podobného.“

„Tak tam sakra pošlete nějaký svůj vlastní tým expertů. Tým lidí, co ten systém stvořili a zkonstruovali, co znají jeho architekturu. Nebo sakra nějakého pitomého robota. Vždyť to nemůže být tak složitý.“

„To už jsme udělali,“ přerušil mě.

Překvapeně jsem se na něj podíval.

„No a?“ zeptal jsem se, když bylo vidět, že Trumanovi není moc do řeči.

„Prvně jsme to zkoušeli opravdu s roboty. Androidy, ve-
lice univerzálními, špičkovými. Ovšem on-line spojení s ni-
mi nebylo možné, to jistě chápete. Vyskytlo by se nebezpečí
infikování našeho vlastního systému zhoubnými viry přímo
z Cybrainu, což jsme nemohli riskovat. Nemůžem se při-
pojit na Cybrain na delší dobu. Předpokládáme, že tam mo-
hou být takové věci, vůči kterým se prostě ještě nedokáže-
me bránit. Takže jsme je tam prostě dostali a spoléhali na to,
že vše, co tam uvidí, nám pak sdělí po návratu.“

„Ovšem nevrátili se,“ poznamenal jsem.

„Ne, nevrátili. Dva týmy po čtyřech androidech. Ani jed-
noho z nich jsme již nikdy neviděli.“

„Zkoušeli jste to i s připojením nových lidí?“

„Ano... Vyslali jsme tam dva průzkumné týmy, vždy po
třech lidech. Specialisté na viry.“

Odmlčel se.

„Podle toho, jakým způsobem mi to říkáte, tak asi nebyli
moc úspěšní.“

„Nebyli... Dva z nich se nám už nepodařilo probrat k ži-
votu. Poškození jejich mozku bylo tak velké, že to prostě
nebylo možné.“

„Takže čtyři přežili.“

„Ano... Čtyři přežili.“

„Předpokládám, že se nemohou hýbat.“

„Nemohou ani sami jít. Jsou na infuzích. Nevnímají svět
kolem sebe. Jeden je ještě pořád v kómatu, dva se probrali,
ale jsou naprosto dementní.“

Znova se odmlčel.

„Čtvrtý?“ pobídl jsem ho.

„Ten čtvrtý se probral také. Ale moc nám toho o tom, jak to tam vypadá, neřekl.“

„Nebylo mu do řeči,“ doplnil jsem.

„Je na úrovni pětiletého dítěte a není šance, že se někdy zlepší.“

Otáčel jsem poloprázdnou sklenicí ve svých prstech.

„Skvělé. A po mně chcete, abych se tam vydal.“

„Pochopte, ti naši lidé tam nikdy před tím nebyli. Vy ano.“

„Nebyl jsem tam přece sám. Byla tam spousta dalších. Někteří dokonce několikrát. Někteří si na tom vybudovali docela slušný zdroj příjmů. Třeba takový Jack nebo Ker-sham.“

„Ti přece nepřežili.“

„Ale spousta před nimi ano.“

„Jenže nikdo nezná to, co vy.“

„A to je co?“

„Nikdo z nich se nikdy nedostal do zakázaných zón Cyb-rainu. Nikdo z nich nikdy nebyl v takzvaném podzemí Cyb-rainu, zatímco vy jste tam strávil většinu svého pobytu.“

„Nedobrovolně,“ poznamenal jsem.

„To na věci nic nemění. Ale víte, co tam je a s čím se tam můžete setkat, zatímco oni to nevěděli.“

„Tak jste je neměli posílat do podzemí, ale do toho oficiálního systému.“

„To jsme také udělali. Ale problém je, že při tom kolapsu se tam asi nějak ty hranice smazaly. Celá ta architektura se přeskupila, posunula. Nějak se to pomíchalo. Nebo lépe řečeno možná ani nepomíchalo, ale podzemí prostě získalo moc nad oficiálním Cybrainem. Proniklo do standardních

funkčních struktur. Alespoň to je naše teorie. Takže celý Cybrain je dneska s největší pravděpodobností tím, co bylo tenkrát podzemí. A vy víte, co v tom podzemí bylo. Asi jako jediný, protože tam došlo k tolika mutacím, že to pak už nevěděli ani správci té sítě. A dodnes to neví.“

„Co by tam tak asi mohlo být? To, co tam ti debilové sami na sebe ušili. Zbytky nepoužitelných softwarových řetězců, odložené viry, útočné programy, odpad z výzkumu.“

„Přesně tak, pane Honbergu. Akorát že správci celého toho blázince zapomněli, že se jedná o počítač pracující na biologických schématech a že spousta toho softwaru tam v sobě má zakódovány obrovské adaptabilní a reprodukční schopnosti, evoluční tendence. Sakra, vždyť se to chovalo jako opravdové biologické viry.“

„Které se při tom kolapsu pomíchaly s těmi ušlechtilými organismy.“

„Pravděpodobně ano,“ konstatoval Truman a opět zápolil s uchopením svého kávového šálku.

„S těmi skvělými inteligentními programy, co měly spolupracovat s armádou, pomáhat jim luštit zachycené šifry, popřípadě realizovat elektronickou zničující diverzi, proti které není žádná obrana.“

„O tom já nic nevím,“ řekl trochu uraženě.

„Ale já ano. Měl jsem být jedním z nich.“

„V každém případě dnes je ten systém pravděpodobně zahlcen, jak vy říkáte, organismy, o kterých nikdo nic neví a které přitom ovládají pořád ještě živý systém.“

„A já je mám ukecat, aby propustily aspoň dosud připojené lidi.“

„To je přesné, pane Honbergu. Myslel jsem, že se s nimi tak trochu znáte.“

Musel jsem se rozesmát. Fakticky. Na celé kolo.

„Takže mám ukecat své staré kámoše, kteří unesli několik lidí.“

„Jde nám skutečně o ty lidi. Cybrain jako takový už jsme odepsali.“

„Nevěřím vám ani slovo. O lidi vám vůbec nejde. Jsou vám úplně ukradení. Sám jste říkal, že už byste je stejně neměli z čeho vyplatit. Jenže vám je líto odepsat to obludné biologické počítačové monstrum, toho Frankensteina, který stál několik miliard dolarů. Zjistili jste, že je pořád ještě živý a že by s tím možná šlo něco dělat, jenže ti vaši matlalové s tím neudělali vůbec nic... Naopak to něco udělalo s nimi. Dva nepřežili a ze čtyř jsou bezvládné loutky. Sežralo je jejich vlastní nezbedné dítě. A myslíte, že já za půl milionu dolarů tam vlezu a pomohu vám ho vyléčit a vrátit do vašich rukou. Pomohu vám ho ukecat, ať neblbne.“

„Cena se zvýšila, pane Honbergu. Mohu operovat s rovným milionem.“

„Jděte do hajzlu!“

6.

Biologicko-kybernetický systém Cybrain (Cybernetic Brain) balancoval někde mezi kvantovým, celulárním a biologickým počítačem a jeho největší předností, která z něj dělala skutečně unikát na pomezí umělé inteligence, bylo právě využití potenciálu lidského mozku, který se po připojení stal přímým účastníkem veškerých softwarových interakcí uvnitř systému.

Ten lidský element tam nebyl připojen kvůli tomu, aby se nějak zvýšila rychlost či výkonnost celé té struktury (naopak ji zpomaloval), ale pro získání zcela nové kvality, která

až doposud všem počítačovým systémům chyběla a kterou zatím nikdo nedokázal naprogramovat. A tou kvalitou byla intuice. Nic víc, nic míň. Počítač vybavený intuicí byl téměř nepřekonatelným protivníkem nejen ve srovnání s ostatními standardními počítači, ale i lidským mozkem. Nebylo divu, že o něj měla velký zájem armáda, která v době jeho fungování využívala tři čtvrtiny provozního času.

Pro lidský mozek byla upravena simulace tohoto vnitřního kybernetického prostoru pro vizuální, čichové a hmatové vjemy a byla uzpůsobena standardům pro mozek zcela běžným. To znamená, že pro bezproblémovou interakci s ostatními digitálními daty byla upravena do struktury připomínající svět, jak jej lidský mozek zná a vnímá. A bylo to skutečně věrné. Zažil jsem to. Přesuny mezi jednotlivými terminály se odehrávaly způsobem, který velice připomínal železnici, včetně rozlišení na nákladní o osobní vagony. Komunikační spojení na větší dálku bylo simulováno klasickými mobily. Autorizační software ve formě čipových karet, útočný software ve formě nejrůznějších zbraňových systémů, od pistolí přes velkorážné kulometry až po skutečná děla. Obranný systém formou policistů, organizační systém pomocí úředníků ve formě androidů. Ten vnitřní kybernetický svět byl prostě přizpůsoben v co největší možné míře standardnímu světu.

7.

Plukovník Rolland měl tolik rozumu, že ke mně nepřišel domů, ale domluvili jsme si schůzku v kavárně Blackberry na rohu Toningham Street. I když možná to bylo jenom proto, že se bál, že si náš rozhovor budu doma nahrávat. Bylo to týden po schůzce s inženýrem Trumanem z Cybrainu.

Na setkání jsem přistoupil až napotřetí, protože mi bylo dopředu jasné jeho téma. Cybrain se stal najednou zno-va aktuální, i když jsem pořád nechápal, proč zrovna teď a co bylo tím spouštěcím mechanismem, ale najednou o něj všichni hodně stáli. Anebo možná jenom těch čtrnáct měsíců vyčkávali, až celá ta situace, kterou tisk a vůbec všechna média dokonale rozmázla, utichne. A vypadalo to, že nynější situaci vyhodnotili už jako utichlou.

Čekal jsem vysokou mohutnou postavu v uniformě, jak se na plukovníka sluší, a přišel malý obtloustlý pán v šedivém kvádru s jemným proužkem, kávové košili a skořicové vázance. Mohl mít něco kolem šedesátky a jeho obličej prozrazoval, že prošel snad všemi světovými válkami, včetně těch napoleonských. Namířil si to zcela neomylně k mému stolku v rohu kavárny. Asi ho vybavili fotografií. Podali jsme si ruce a plukovník se posadil naproti mně. Číšníci oznámil, že si dá kafe a panáka kubánského rumu. Praviděpodobně se účastnil i útoku v Zátocce sviní.

„Jsem rád, že vás poznávám, pane Honbergu. Hodně jsem o vás slyšel,“ řekl a usmál se na mě.

„Já o vás nikdy neslyšel. A to, jestli jsem rád i já, se u mě pozná až podle toho, o čem se mnou chcete mluvit. Jestli je to o zvýšení mého vojenského důchodu, pak jsme tu oba správně. Jestli je to o Cybrainu, tak jsem tu já špatně.“

Vůbec ho to nerozhodilo.

„Jsme oba dva vojáci, tak nebudeme chodit kolem horké kaše, ne?“

Číšnice mu donesla kávu a panáka. Když odešla, hodil ho okamžitě do sebe. Pak řekl:

„Potřebujeme vás zpátky v Cybrainu, kurva.“

Vypadalo to, že panák zabral téměř okamžitě.

Dopil jsem svůj zbytek kafe a zvednul se ze židle.

„Vemte mi taky jednoho,“ řekl.

„Prosím?“

„Jdete si pro panáka, ne?“

Chvilku jsem tam stál a nevěřil vlastním uším. A potom se posadil zpátky do židle. Plukovníkova sebedůvěra a strohá vojenská řeč mi imponovala. V každém případě byl naprostý blázen nebo dokonalý stratég. U vojska jsem připouštěl obě varianty. Zadíval jsem se na něj a vojenskou mluvou řekl:

„To jste tam asi všichni na tom vrchním velení zešíleli.“

„Ještě ne, ale je fakt, že to hrozí. Zatím se jenom zásobujeme neurolem.“

Byl bystrý. Nebyl to žádný vůl.

„Oč vám jde?“

„Vlastně o nic,“ řekl a kývl na číšnici. Rukou jí naznačil, aby mu donesla panáka ze Zátoky sviní. Dva.

„Tak se sakra ještě na chvilku posadte a neblbněte.“

Posadil jsem se.

„Ti pitomci z Cybrainu jsou v háji a potřebují trochu popíchnout.“

„Jo?“

„Jsou to debilové. Prý už s vámi mluvili.“

„Nějací debilové se mnou skutečně mluvili. Možná byli i z Cybrainu, neptal jsem se.“

„Rozhodli jsme se jim pomoci.“

„Jste si je nějak oblíbili.“

„Vůbec, štvou nás. Přesto jsme se rozhodli poskytnout jim půjčku. Už poslední. Pět milionů.“

„Takže jim mám poslat blahopřejný telegram.“

„Možná.“

„No a co já s tím?“

„Je to účelová půjčka. Chápete?“

„Nejsem si jist.“

„Je možné ji použít jenom na jeden jediný účel.“

„Koupí si nové elektronky do toho svého cybrainovského šrotu a pokusí se ho znova rozchodit?“

„Ne. Vy se ho pokusíte rozchodit. Těch pět mega je na váš honorář.“

„To je desetkrát víc, než byla jejich první nabídka.“

Usmál se.

„Věděl jsem, že na to zaberete.“

Přišla číšnice se dvěma panáky. Postavila je před nás na stůlek a odešla.

„Jsou to snadný prachy, Honbegu. Moc bych o tom nepřemýšlel.“

„Blbost. Vy jste tam nebyl.“

„Nebyl. Proto tam nejdu já, ale vy. Věřte, že kdyby o mě měli zájem, skočím po tom balíku bez váhání. Jenže o mě zájem není, zájem je o vás. Blahopřeji vám,“ řekl a hodil do sebe dalšího panáka.

„Já si snadné prachy představuji jinak. Navíc, když tam zhebnu, tak nemám ani žádné příbuzné, komu byste je pak vyplatili.“

„Na to se vyserte. Můžete je odkázat, komu chcete. Třeba útulku pro psy nebo záchranné stanici konžských zeber. Je to na vás.“

„Díky.“

Plukovník se napil kávy a prohrábl si prošedivělé vlasy. Jeho bystrá, bezprostřední a pohotová logika se mi líbila. Na všechno měl jednoduchou přímočarou odpověď. Nikam neuhýbal.

„Co vás žere, sakra? Vždyť máte za sebou Irák, kde jste si vedl víc než skvěle. Pak Cybrain. Vždyť vy sám se musíte tady v tom poklidném, uspávajícím a báječném světě nudit.“

Uvažoval jsem chvíli o tom, jestli náhodou nemá pravdu.

„Vezmeme nad celou akcí supervizi. Vykašleme se na ty vylízance z Cybrainu a prostě je od toho odstříhneme, protože průšvihů nadělali už víc než dost. Od nás to bude dokonale zajištěné. Se spoustou pojistek. Budete mít veškerou naši technickou podporu. Vybavíme vás skvělými zbraněmi, o kterých zatím nemá nikdo ani páru.“

„Zbraněmi z Cybrainu?“

„To ne, sakra. K těm se nedostanem.“

„Tak potom je ale všechno nanic. Všechny ty vaše úžasné a zatím nikým neviděné zbraně jsou možná dokonale účinné ve standardní síti, ale síť Cybrainu je něco jiného. Tam platí poněkud jiné fyzikální zákony, víte? To je tak trochu biologický počítač, kde jsou nějaké vaše velkorážné samopaly a rychlopalné pistole, fungující na středoškolské viry, úplně na hovno. Tam je trochu jiný svět.“

„Nesmíte to tak hrotit. Jasně že je to jiný svět. Taky předpokládám, že se vám něco podaří získat přímo tam na místě. Jste voják, ne?“

Ten člověk vůbec nevěděl, o čem mluví. Ostatně ani nemohl. Nikdo, kdo tam nebyl, si nemohl představit Cybrain.

„Pět milionů za co?“ zeptal jsem se po chvíli.

„Za to, že se tam porozhlédnete a pokusíte se zjistit rozsah a míru poškození, případně odstranit veškeré blokuující činitele.“

„To je Trumanova teorie, která je ovšem asi úplně mimo.“

„Jaká?“

„Že je tam jenom nějaká blbost, co blokuje samotnou opravu toho systému. Něco, co mu brání, aby se dal zase dohromady.“

„Není to tak od věci. Všechny indicie tomu skutečně nasvědčují.“

„Chcete se pokusit znova zprovoznit Cybrain?“

„No jasně,“ podíval se na mě překvapeně. „A co jste myslel vy?“

„No, nějaký týpek z Cybainu tvrdil, že předně jde o záchranu těch lidí, tedy toho zbytku, co ještě žije a je pořád připojený.“

„Jo, to není blbej nápad. Když už tam budete, tak můžete spustit i tuto humanitární akci. Ale jak jsem říkal, jsme vojáci. Takže vám to můžu říct na rovinu. Nějací připojení civilisti jsou mi úplně jedno. My potřebujem Cybrain jako takový. Potřebujeme jeho strojový čas.“

„Jeho biologický čas,“ opravil jsem ho.

„Já jsem spíš přes ty zbraně a strategii než přes počítače a filosofii,“ doplnil.

„Ještě že jste mě na to upozornil, díky.“

Podíval se na mě nechápavým pohledem.

„Prožil jsem tam peklo, plukovníku. Nechce se mi do něj vrátet. Chybí mi motivace.“

„Krucí motivace je pět mega. Byl byste nejlépe placeným žoldákem na celém světě.“

„To je hloupost. Spíš sebevrahem. Neužil bych si je. Cybrain byl nebezpečný už tehdy, když byl v naprostém pořádku. Nedokážu si vůbec představit, co se tam děje teď, po tom kolapsu.“

„Možná se tam neděje vůbec nic. Možná se jenom ně-

jak zasekl. Možná jenom spadl nějaký šutrák na koleje, který stačí odvalit. Sfouknout písek mezi ozubenými koly. Nasadit řetěz.“

„Tomu sám nevěříte. Kdyby tomu tak bylo, tak už to dali hoši z Cybrainu dávno do pořádku. Jenže oni mají strach ho připojit na standardní síť, protože si nejsou jisti, co by se z toho mohlo vyhrnout. Kdežto já to vím. Peklo. Nic víc a nic míň. Pokud ho včas odstříhli, tak asi ví proč.“

„Tomu systému něco brání se znova rozběhnout. Samozřejmě tam nastala katastrofa. Jenže už dávno měla proběhnout samovolná rekonstrukce. A ta neproběhla. Ani nezačala. Je tam nějaký blok, možná fakt pitomost.“

„A já ji mám odstranit.“

„Hele, my neříkáme, že vás posíláme na Tahiti na pláž. K tomu by asi nebylo třeba těch pět mega. Jsme si vědomi určitých rizik a tomu také odpovídá honorář. Navíc jsme schopni vás vybavit skvělým spolehlivým týmem. Nebyl byste tam sám.“

„Jakým týmem?“

„Máme k dispozici devět lidí, kteří jsou ochotni do toho jít také. Všichni z těch devíti už tam někdy byli, takže jsou v obraze.“

„To si děláte legraci.“

„Hovno, žádná legrace. Sehnali jsme devět dobrovolníků, kteří jsou ochotni do toho jít. Každý má slíbeno mega.“

„A kteří byli v Cybrainu,“ doplnil jsem.“

„Správně. Někteří tam dělali dokonce instruktory. Je jenom na vás, jestli si vezmete všech devět, nebo jenom dva, nebo pět. A výběr ponecháme čistě na vás.“

„Větší blbost jsem už dlouho neslyšel,“ řekl jsem a pokračoval:

„Tak vy máte devět lidí, co byli v Cybrainu, a myslíte si, že z toho sestavíte dokonalý tým, který tam k něčemu bude i teď?“

„Ano, tak nějak.“

„Tak já vám říkám, že jsou všichni absolutně k ničemu. Co si tak myslíte, že tam dělali a co všechno tam viděli? Co tam asi tak mohli z těch svých pozic vidět? Překladačové roboty, pásové dopravníky, poštovní třídiče, administrativní androidy v kvádrech a hlídkové kyborgy v mundůrech, inteligentní jeřáby a světelné rychlovlaky, mechanické uklízeče. No dobrá, fakt profíci. Byli v Cybrainu. Ale já vám něco řeknu. Nikdo z nich se neseťkal s rybami velkými jako nákladák, z jejichž tlam srší jiskry a oheň. Nikdo z nich nestál proti zmutovanému kyborgovi s vysokoobrátkovými vrtáky místo rukou. Nikdo z nich neležel pod rozžuřeným razícím mechanismem a nemusel ze sebe setřásat pavouky velké jako králík se žahavými tykadly. Nikdo z nich nebojoval s těmi zrudami a nesbíral své vnitřnosti v okruhu dvou metrů kolem. Nikdo z nich se nemusel dostávat z antivirových živých pastí, či rvát končetiny svých přátel z obludného chřtánu zmutovaného softwaru. Jsou totiž úplně mimo. Byli v Cybrainu, ale vůbec netuší, s čím by se tam mohli setkat. To je, jako byste chtěl poslat luční sedmikrásku do pralesa bojovat s masožravými rostlinami.“

Plukovník mě nepřerušoval. Se zájmem mě vyslechl a pak řekl:

„Už jste se uklidnil?“

„Možná.“

„Proto chceme vás jako šéfa týmu. Vy tam máte všechnu faunu zmapovánu jako profesor biologie.“

„Podle všeho je teď ale zmutovaná do patologických no-

votvarů, o kterých nikdo nic neví a o jejichž schopnostech je možné jenom spekulovat. Ostatně slyšel jsem, jak dopadly oba týmy, které tam poslali pánové z vedení Cybrainu.“

„Jsou to tupci, jestli vám o nich říkali.“

„A to byli taky lidi, kteří už tam někdy byli. Navíc lidi od nich, kteří ten systém dokonale znali.“

„Než jste tam způsobil ten masakr.“

„Nechte toho. Víte stejně dobře jako já, že to nebyla moje vina.“

„Budete mít k dispozici východ ze systému. V případě nebezpečí odtamtud budete moci vypadnout. To už ti pitomečkové z Cybrainu zařídili.“

„Kam ústí?“

„Samozřejmě že ne do standardní sítě, ale do našeho počítače, vyčleněného speciálně pro tuto akci.“

„Ale kam ústí v Cybrainu?“

„To prý ti kluci neví.“

„Cože?“

„Tedy možná by věděli, kdyby všechno bylo jako předtím. Jenomže oni ani neví, jestli se tím kolapsem celá ta vnitřní struktura nějak nepřeskupila, rozumíte. Prostě...“

„Prostě nemohu dostat žádné mapy ani plány.“

„Tak nějak. Teda můžete, ale ty původní. Ovšem dopředu mi řekli, že asi budou k ničemu.“

„Aspoň že jsou upřímní.“

„Výstup bude zaheslovaný a budete ho znát jenom vy. To je nejslabší článek celé operace. Mají strach, že by se jím něco mohlo dostat i ven. Proto ten náš počítač bude odříznutý od celosvětové sítě. Bude pro vás plnit funkci jakési zóny útěku. To není špatný, ne?“ podíval se na mě s úsměvem na tváři.